JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
YVES BOT
31 päivänä maaliskuuta 2011 [1]

1. Käsiteltävänä olevalla ennakkoratkaisukysymyksellä unionin tuomioistuinta pyydetään vielä kerran tulkitsemaan yhteisön ajokortista 29.7.1991 annetun neuvoston direktiivin 91/439/ETY [2] säännöksiä.

2. Direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden antamat ajokortit on tunnustettava vastavuoroisesti. Näiden ajokorttien antamiseen sovelletaan useita ehtoja. Kyseisen direktiivin 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan ajokortin saamisen edellytyksenä on vakinainen asuinpaikka ajokortin antavan jäsenvaltion alueella.

3. Näin ollen Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Saksa) kysyy, voiko jäsenvaltio kieltäytyä tunnustamasta toisen jäsenvaltion antamaa ajokorttia silloin, kun ajokortin perusteella todetaan, että se on myönnetty asuinpaikkaedellytyksen vastaisesti.

4. Varsinaisesti tämän kysymyksen takia täsmennän yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa Wiedemann ja Funk [3] sekä Zerche ym. [4] 26.6.2008 antamissa tuomioissa vahvistamaa oikeuskäytäntöä, jonka nojalla vastaanottava jäsenvaltio voi kieltäytyä tunnustamasta alueellaan toisen jäsenvaltion myöhemmin myöntämän ajokortin mukaista ajo-oikeutta, jos ajokortissa olevien merkintöjen tai muiden ajokortin myöntäneestä jäsenvaltiosta saatujen kiistattomien tietojen perusteella todetaan, että kortinhaltijalla, jonka aiempi ajo-oikeus on tässä ensin mainitussa jäsenvaltiossa peruutettu, ei ollut myöhemmän ajokortin myöntämishetkellä vakinaista asuinpaikkaa ajokortin myöntäneessä jäsenvaltiossa.

5. Erikoisen pääasiasta tekee se, että päinvastoin kuin tuomioistuimen ratkaisemissa asioissa, jotka johtivat edellä mainittuihin tuomioihin, Mathilde Grasserilla, joka on Saksan kansalainen ja jonka Tšekin viranomaisten antamaa ajokorttia Saksan viranomaiset kieltäytyvät tunnustamasta, ei ole koskaan ollut saksalaista ajokorttia, eikä hänen ajo-oikeuttaan siis ole koskaan aiemmin peruutettu.

1 – Alkuperäinen kieli: ranska.

2 – EYVL L 237, s. 1.

3 – Yhdistetyt asiat C-329/06 ja C-343/06, Wiedemann ja Funk, tuomio 26.6.2008 (Kok., s. I-4635).

4 – Yhdistetyt asiat C-334/06-C-336/06, Zerche ym., tuomio 26.6.2008 (Kok., s. I-4691).

Näin ollen esiin nousee kysymys siitä, sovelletaanko yhdistetyissä asioissa Wiedemann ja Funk sekä yhdistetyissä asioissa Zerche ym. vahvistettua oikeuskäytäntöä Grasseria koskevassa asiassa.

6. Tässä ratkaisuehdotuksessa ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa ennakkoratkaisukysymykseen siten, että direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohtaa ja 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, etteivät ne ole esteenä sille, että jäsenvaltio kieltäytyy tunnustamasta alueellaan toisen jäsenvaltion myöntämän ajokortin mukaista ajo-oikeutta, jos ajokortissa olevien merkintöjen tai muiden ajokortin myöntäneestä jäsenvaltiosta saatujen kiistattomien tietojen perusteella todetaan, ettei kortinhaltijalla ollut kyseisen ajokortin myöntämishetkellä vakinaista asuinpaikkaa ajokortin myöntäneessä jäsenvaltiossa.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *Unionin säännöstö*

7. Henkilöiden liikkuvuuden helpottamiseksi Euroopan yhteisössä tai sijoittautumisen helpottamiseksi tapauksessa, jossa henkilö muuttaa toiseen jäsenvaltioon kuin siihen, joka on myöntänyt ajokortin, direktiivissä 91/439 otettiin käyttöön ajokorttien vastavuoroisen tunnustamisen periaate. [5]

8. Sillä, että direktiivissä säädetään ajokortin antamisen vähimmäisedellytyksistä, pyritään myös liikenneturvallisuuden parantamiseen Euroopan unionin alueella. [6]

9. Edellä mainitun direktiivin 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Ajokortin saa lisäksi antaa ainoastaan hakijoille:

– –

b) joiden vakituinen asuinpaikka on ajokortin antavan jäsenvaltion alueella tai jotka voivat näyttää toteen, että he ovat opiskelleet siellä vähintään 6 kuukautta.[7]”

5 – Ks. kyseisen direktiivin 1 artikla.

6 – Ks. kyseisen direktiivin johdanto-osan neljäs perustelukappale.

7 – Direktiivin 91/439 9 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan vakinaisella asuinpaikalla tarkoitetaan paikkaa, jossa henkilö asuu tavanomaisesti eli vähintään 185 päivää kalenterivuodessa. Jos ajokortin haltija on opiskelijana kyseisessä valtiossa, hänen on näytettävä toteen, että hän on asunut siellä vähintään kuusi kuukautta.

10. Direktiivin 91/439 7 artiklan 5 kohdan mukaan henkilöllä voi olla vain yhden jäsenvaltion myöntämä ajokortti.

11. Direktiivin 8 artiklan 2 kohdassa säädetään, että se jäsenvaltio, jossa toisen jäsenvaltion antaneen ajokortin haltijalla on vakituinen asuinpaikka, saa soveltaa ajokortin haltijaan kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia kansallisia säännöksiä.

12. Edellä mainitun direktiivin 8 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla jäsenvaltio voi myös kieltäytyä hyväksymästä toisen jäsenvaltion sellaiselle henkilölle antamaa ajokorttia, johon ensin mainitun jäsenvaltion alueella on kohdistettu jokin edellä mainittu toimenpide.

B *Kansallinen säännöstö*

13. Ajo-oikeudesta tieliikenteessä annetun asetuksen (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr), sellaisena kuin se oli voimassa 19.1.2009 (jäljempänä FeV), 28 §:n 1 momentissa säädetään, että voimassa olevan Euroopan unionin tai Euroopan talousalueen (ETA) ajokortin haltijoilla, joiden FeV:n 7 §:n 1 tai 2 momentissa tarkoitettu vakinainen asuinpaikka on Saksassa, on 28 artiklan 2–4 momentissa säädetyin rajoituksin oikeus kuljettaa moottoriajoneuvoja Saksassa ajokorttinsa kelpoisuuden rajoissa.

14. FeV:n 28 §:n 4 momentin ensimmäisen virkkeen 2 ja 3 kohdassa ja toisessa virkkeessä todetaan, ettei tämä ajo-oikeus koske EU- tai ETA-ajokortin haltijoita kahdessa tapauksessa. Yhtäältä kyseistä oikeutta ei ole, jos ajokortin haltijan vakinainen asuinpaikka on ajokorttiin merkittyjen tietojen tai ajokortin myöntäneestä jäsenvaltiosta saatujen kiistattomien tietojen mukaan ollut ajokortin myöntämisajankohtana Saksassa, paitsi milloin asianomainen henkilö on hankkinut ajokortin oleskellessaan toisessa maassa vähintään kuusi kuukautta opiskelijana tai koululaisena. Toisaalta EU- tai ETA-ajokortin haltijoilla ei ole ajo-oikeutta Saksassa, jos tuomioistuin on väliaikaisesti tai lopullisesti peruuttanut heidän ajo-oikeutensa siellä tai hallintoviranomainen on välittömästi täytäntöön pantavalla tai lainvoimaisella päätöksellään peruuttanut sen, jos ajokortti on lainvoimaisesti evätty tai jos heidän ajo-oikeutensa on jätetty peruuttamatta vain siksi, että he ovat itse sittemmin luopuneet ajo-oikeudesta.

II Pääasian tosiseikat ja ennakkoratkaisukysymys

15. Pääasiassa kantajana oleva Grasser on Saksan kansalainen, jonka kotipaikka on Viereth-Trunstadt (Saksa). Hänellä ei ole koskaan ollut saksalaista ajokorttia.

16. Magistrat Plzeň (Tšekin tasavalta) on myöntänyt kantajalle ajokortin 31.5.2006. Ajokorttiin on merkitty asuinpaikaksi Viereth-Trunstadtin kaupunki.

17. Saksan ajokorttiviranomainen kehotti 3.4.2009 päivätyllä kirjeellä Grasseria esittämään tšekkiläisen ajokorttinsa siihen ajo-oikeuden puuttumista Saksassa koskevan merkinnän tekemiseksi sillä perusteella, että ajokorttia myönnettäessä asuinpaikkaedellytystä ei ollut noudatettu. Ajokorttiviranomainen myös kuuli kantajaa päätöksen tekemiseksi ajo-oikeuden menettämisestä.

18. Grasser riitautti edellä mainitun viranomaisen päätöksen ja pyysi siltä oikeutta käyttää tšekkiläistä ajokorttiaan Saksan alueella sillä perusteella, ettei hän ollut koskaan syyllistynyt tieliikennerikoksiin. Vaihtoehtoisesti hän pyysi, että hänelle myönnettäisiin saksalainen ajokortti. Toimivaltainen saksalainen viranomainen hylkäsi molemmat pyynnöt.

19. Kyseinen viranomainen kielsi 3.6.2009 tekemällään päätöksellä Grasseria käyttämästä tšekkiläistä ajokorttiaan Saksan alueella ja velvoitti hänet esittämään kyseisen ajokortin siihen ajo-oikeuden puuttumista koskevan merkinnän tekemiseksi. Jos määräystä ei noudatettaisi, ajokortti otettaisiin haltuun.

20. Kantaja nosti 1.7.2009 tästä päätöksestä Verwaltungsgericht Bayreuthissa (Bayreuthin hallintotuomioistuin) kumoamiskanteen. Verwaltungsgericht Bayreuth hyväksyi 22.9.2009 antamallaan tuomiolla Grasserin vaatimuksen ja kumosi ajokorttiviranomaisen päätöksen. Verwaltungsgericht Bayreuth katsoi, ettei ajo-oikeutta Saksan alueella voida kieltäytyä tunnustamasta pelkästään asuinpaikkaperiaatteen noudattamatta jättämisen perusteella. Mainitun tuomioistuimen mukaan kantajaan olisi lisäksi pitänyt kohdistaa ajo-oikeuden peruuttamista taikka sen poistamista tai rajoittamista koskeva toimenpide.

21. Pääasiassa vastaajana oleva Freistaat Bayern valitti Verwaltungsgericht Bayreuthin antamasta tuomiosta Bayerischer Verwaltungsgerichtshofiin, joka päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko direktiivin 91/439 – – 1 artiklan 2 kohtaa ja 8 artiklan 2 ja 4 kohtaa tulkittava siten,

että vastaanottavalla jäsenvaltiolla on oikeus kieltäytyä tunnustamasta toisen jäsenvaltion myöntämää ajo-oikeutta, jos ajokorttiin merkittyjen tietojen perusteella todetaan, että tämän direktiivin 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa on rikottu, vaikkei vastaanottava jäsenvaltio ole aikaisemmin kohdistanut ajokortin haltijaan direktiivin 91/439 – – 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä?”

III Asian tarkastelu

22. Kysymyksessään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä, voiko jäsenvaltio kieltäytyä tunnustamasta toisen jäsenvaltion myöntämää ajokorttia, jos ajokorttiin merkittyjen tietojen perusteella todetaan, ettei asuinpaikkaedellytystä ole noudatettu, vaikka kortinhaltijan aiempaa ajo-oikeutta ei ensin mainitussa jäsenvaltiossa ole koskaan peruutettu.

23. Muistutan aluksi, että direktiivillä 91/439 pyritään kahteen tavoitteeseen, toisin sanoen yhtäältä helpottamaan sellaisten henkilöiden liikkuvuutta, jotka sijoittautuvat toiseen jäsenvaltioon kuin siihen, jossa he ovat läpäisseet kuljettajantutkinnon, ja toisaalta parantamaan liikenneturvallisuutta. [8]

24. Nämä tavoitteet ovat sidoksissa toisiinsa. Henkilöiden vapaan liikkuvuuden periaate nimittäin edellyttää, että liikkuminen on turvallista.

25. Näin ollen unionin lainsäätäjä on näiden vaatimusten toteuttamiseksi liikenneturvallisuuden alalla katsonut tarpeelliseksi säätää ajokortin antamisen vähimmäisedellytyksistä. [9]

26. Direktiivin 91/439 7 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan mukaan ajokortin saa nimittäin antaa ainoastaan henkilöille, jotka ovat suorittaneet ajotaitoa koskevan kokeen ja ajokokeen ja jotka täyttävät terveyttä koskevat vaatimukset ja joiden vakinainen asuinpaikka on ajokortin antavan jäsenvaltion alueella.

27. Näin ollen näiden vähimmäisedellytysten perusteella annettuihin ajokortteihin sovelletaan edellä mainitun direktiivin 1 artiklan 2 kohdan nojalla vastavuoroisen tunnustamisen periaatetta.

8 – Ks. direktiivin ensimmäinen perustelukappale.
9 – Ks. direktiivin neljäs perustelukappale.

28. Kuten unionin tuomioistuin on oikeuskäytännössään määritellyt, vakinainen asuinpaikka ajokortin antavan jäsenvaltion alueella on erityisen merkittävä ajokortin antamisen vähimmäisedellytys unionin lainsäätäjän perustamassa järjestelmässä.

29. Yhteisöjen tuomioistuin on nimittäin edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Wiedemann ja Funk sekä Zerche ym. todennut, että asuinpaikkaedellytyksen tarkoituksena on torjua ajokorttiturismia tilanteessa, jossa jäsenvaltioiden ajokortin myöntämisedellytyksiä koskevaa lainsäädäntöä ei ole täydellisesti yhdenmukaistettu. [10] Lisäksi tämä edellytys on välttämätön, jotta ajoneuvon kuljettamiseen soveltuvuutta koskevan edellytyksen noudattamista voidaan valvoa. [11] Asuinpaikkaedellytys on nimittäin ensiksi tutkittava edellytys, jonka avulla voidaan tarkistaa, noudattaako ajokortin myöntävä jäsenvaltio muita edellytyksiä. [12] Tästä syystä asuinpaikkaedellytys, jonka perusteella määräytyy ajokortin myöntävä jäsenvaltio, on erityisen tärkeä muihin direktiivissä 91/439 säädettyihin edellytyksiin nähden. [13]

30. Yhteisöjen tuomioistuin on näin ollen katsonut, että asuinpaikkaedellytyksen noudattamatta jättäminen voi johtaa liikenneturvallisuuden vaarantumiseen. [14]

31. Suullisessa käsittelyssä Grasserin asianajaja korosti, että nyt käsiteltävässä asiassa ei ole kyse välittömästä vaarasta eikä kiireellisyydestä, päinvastoin kuin edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Wiedemann ja Funk sekä Zerche ym. annetuissa tuomioissa. Asianajaja totesi, että kyseisissä asioissa riidanalaisten ajokorttien haltijoiden oli jo todettu aiheuttaneen vaaraa, sillä heidän aiempi ajo-oikeutensa oli peruutettu tieliikennelainsäädännön rikkomisen vuoksi. Sitä vastoin Grasserilla ei ole koskaan ennen ollut ajokorttia, eikä hänen aiempaa ajo-oikeuttaan näin ollen ole peruutettu. Tästä syystä tätä oikeuskäytäntöä ei sovelleta.

32. Tällainen peruste on mielestäni hylättävä. Siinä jätetään huomiotta direktiivissä 91/439 säädetyt ennaltaehkäisyä koskevat tavoitteet.

33. Kuten edellä on todettu, unionin lainsäätäjä on asettanut ajokortin antamiselle vähimmäisedellytykset liikenneturvallisuuden varmistamiseksi unionin alueella. Nämä edellytykset koskevat kaikkia ajokortin hakijoita. Direktiivissä 91/439 ei tehdä tältä osin eroa ensimmäistä kertaa kuljettajantutkinnon suorittavien ja niiden hakijoiden välillä, jotka hakevat ajo-oikeutta uudelleen aiemman ajo-oikeuden peruuttamisen takia.

10 – Em. yhdistetyt asiat Wiedemann ja Funk, tuomion 69 kohta ja em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 66 kohta.

11 – Idem.

12 – Em. yhdistetyt asiat Wiedemann ja Funk, tuomion 70 kohta ja em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 67 kohta.

13 – Idem.

14 – Em. yhdistetyt asiat Wiedemann ja Funk, tuomion 71 kohta ja em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 68 kohta.

34. Syy tähän on ilmeinen, toisin sanoen se, että kuljettajan vaarallisuus on arvioitava hyvissä ajoin ennen ajokortin myöntämistä. Ei voida ajatella, että on odotettava kuljettajan aiheuttamaa onnettomuutta ennen kuin voidaan todeta hänen aiheuttavan vaaraa ja toteuttaa tarvittavat toimenpiteet ajokortin uusintahakemuksen yhteydessä. Kuten pääasian vastaaja on istunnossa tuonut esiin, liikenneturvallisuuteen liittyvät näkökohdat eivät koske yksinomaan niitä henkilöitä, jotka ovat jo aiheuttaneet onnettomuuden, vaan kaikkia ajokortin hakijoita.

35. Direktiivin 91/439 7 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan mukaisesti samoja vähimmäisvaatimuksia on siis noudatettava kansallisen toimivaltaisen viranomaisen myöntäessä ensimmäisen ajokortin.

36. Muistutan kuitenkin, että asuinpaikkaedellytyksellä on tässä asiassa olennainen merkitys. Ellei tätä edellytystä noudateta, kansallisen ajokorttiviranomaisen on mahdotonta, tai ainakin erittäin vaikeaa, tarkistaa tiettyjä direktiivissä säädettyjä edellytyksiä. Ensimmäinen niistä on yhden ainoan ajokortin periaate. Edellä mainitun direktiivin 7 artiklan 5 kohdan mukaan henkilöllä voi olla vain yhden jäsenvaltion myöntämä ajokortti. [15] Koska ajokortteja ei unionissa vielä ole rekisteröity keskustietokantoihin, kuka voisi ajokortin hakijan vakinaisen asuinpaikan kansallisia viranomaisia paremmin tarkistaa, ettei hakijalla ole ennestään ajokorttia?

37. Sama pätee muihin olennaisiin tietoihin, kuten rikosrekisterin tarkistamiseen, jotta voidaan varmistua siitä, etteivät mahdolliset aiemmat tapahtumat ole esteenä ajokortin myöntämiselle.

38. Tästä syystä asuinpaikkaedellytyksen noudattaminen on välttämätön edellytys, jonka avulla voidaan tarkistaa, täyttääkö ajokortin hakija muut direktiivissä 91/439 asetetut vähimmäisedellytykset.

39. Asuinpaikkaedellytyksen huomiotta jättäminen silloin, kun hakija suorittaa kuljettajantutkinnon ensimmäisen kerran, vaarantaisi näin ollen unionin lainsäätäjän perustaman järjestelmän tienkäyttäjien turvallisuuden kustannuksella.

40. Totean myös, että istunnossa Euroopan komissio ja sittemmin myös Grasserin asianajaja toivat esiin sen, että kantajan ajokorttiin merkitty asuinpaikka saattoi olla pelkkä kirjoitusvirhe, että ajokortin myöntänyt

15 – Ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat Wiedemann ja Funk, tuomion 70 kohta ja em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 67 kohta.

jäsenvaltio oli voinut erehdyksessä merkitä siihen Saksassa sijaitsevan asuinpaikan ja ettei näin ollen kyseistä merkintää pidä ottaa huomioon ja ajokortti on tunnustettava päteväksi. Perustelua ei mielestäni voida hyväksyä.

41. Jos tällaiset syyt hyväksyttäisiin, kaikki ajokortin myöntäneen jäsenvaltion antamat tiedot, jotka on merkitty viralliseen asiakirjaan, tässä tapauksessa ajokorttiin, voitaisiin asettaa kyseenalaisiksi. Kuten unionin tuomioistuin on todennut, ajokortissa olevat tiedot ovat ajokortin myöntäneen jäsenvaltion viranomaisten antamia kiistattomia tietoja. [16]

42. Näin ollen mielestäni silloin, kun ajokortissa olevien merkintöjen tai muiden ajokortin myöntäneestä jäsenvaltiosta saatujen kiistattomien tietojen perusteella voidaan todeta, että direktiivin 91/439 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädettyä asuinpaikkaedellytystä ei ajokorttia myönnettäessä ole noudatettu, vastaanottava jäsenvaltio voi kieltäytyä tunnustamasta edellä mainitun ajokortin mukaista ajo-oikeutta.

43. Tähän voidaan esittää vasta-argumentti, jonka mukaan tällainen ratkaisu tekisi tyhjäksi jäsenvaltioiden keskinäisen luottamuksen, jota vastavuoroisen tunnustamisen periaate edellyttää.

44. Ajokorttien vastavuoroisen tunnustamisen periaate toteutuu kuitenkin täysin vain, jos kaikki jäsenvaltiot täyttävät yhdenmukaistamiseksi annetussa direktiivissä säädetyt ajokortin antamisen vähimmäisedellytykset ja noudattavat niitä. Tämä on kyseisen periaatteen ydin. Jäsenvaltioiden välillä vallitsee keskinäinen luottamus, ja ne tunnustavat vastavuoroisesti viranomaistensa myöntämät ajokortit, sillä unionin lainsäätäjä on perustanut järjestelmän, jonka avulla voidaan varmistaa, että kaikissa jäsenvaltioissa sovelletaan ajokorttien myöntämistä koskevia vähimmäisedellytyksiä.

16 – Ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat Wiedemann ja Funk, tuomion 72 kohta ja em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 69 kohta. Ks. myös asia C-445/08, Wierer, määräys 9.7.2009 (Kok., s. I-119*), 51 kohta.

45. Näin ollen on niin, että jos näitä vähimmäisedellytyksiä ei noudateta, vastavuoroisen tunnustamisen periaatetta ei voida soveltaa tavanomaisella tavalla.

46. Lisäksi mielestäni sen myöntäminen, että vastaanottavan jäsenvaltion on tunnustettava Grasserille myönnetyn kaltainen ajokortti asuinpaikkaedellytyksen noudattamatta jättämisestä huolimatta, johtaisi ajokorttiturismin lisääntymiseen. Vaikka direktiivissä 91/439 tosin säädetään ajoneuvon kuljettamiseen soveltuvuuden vähimmäisedellytyksistä, jäsenvaltiot voivat kuitenkin asettaa direktiivissä säädettyjä vaatimuksia ankarampia vaatimuksia.[17] Näin ollen henkilö, jonka asuinpaikka on ankarampia vaatimuksia asettavassa jäsenvaltiossa, saisi hyötyä ajokokeen suorittamisesta toisessa jäsenvaltiossa, jossa vaatimukset ovat lievempiä.

47. Direktiivin 91/439 tarkoitus ei ole se, että unionin kansalaiset voivat hankkia ajokortin sieltä, missä kohtelu on edullisinta (forum shopping), vaan sen tarkoitus on antaa ajokortin haltijalle mahdollisuus sijoittautua muuhun kuin ajokortin myöntäneeseen jäsenvaltioon tarvitsematta suorittaa uudelleen minkäänlaista ajokoetta tai vaihtaa kyseistä ajokorttia.

48. Käsitykseni mukaan vastavuoroisen tunnustamisen periaatetta on nyt käsiteltävässä asiassa käytetty väärin ankarampien kansallisten sääntöjen kiertämiseen.

49. Näin ollen katson edellä esitetyistä syistä, että direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohtaa ja 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, etteivät ne ole esteenä sille, että jäsenvaltio kieltäytyy tunnustamasta alueellaan toisen jäsenvaltion myöntämän ajokortin mukaista ajo-oikeutta, jos ajokortissa olevien merkintöjen tai muiden ajokortin myöntäneestä jäsenvaltiosta saatujen kiistattomien tietojen perusteella todetaan, ettei kortinhaltijalla ollut kyseisen ajokortin myöntämishetkellä vakinaista asuinpaikkaa ajokortin myöntäneessä jäsenvaltiossa.

17 – Ks. direktiivin liitteessä III oleva 5 kohta.

IV Ratkaisuehdotus

50. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa Bayerischer Verwaltungsgerichtshofin esittämään ennakkoratkaisukysymykseen seuraavasti:

Yhteisön ajokortista 29.7.1991 annetun neuvoston direktiivin 91/439/ETY 1 artiklan 2 kohtaa ja 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, etteivät ne ole esteenä sille, että jäsenvaltio kieltäytyy tunnustamasta alueellaan toisen jäsenvaltion myöntämän ajokortin mukaista ajo-oikeutta, jos ajokortissa olevien merkintöjen tai muiden ajokortin myöntäneestä jäsenvaltiosta saatujen kiistattomien tietojen perusteella todetaan, ettei kortinhaltijalla ollut kyseisen ajokortin myöntämishetkellä vakinaista asuinpaikkaa ajokortin myöntäneessä jäsenvaltiossa.